

En legend har gått ur tiden

**Urban Eriksson har stannat i depån för alltid. Urban har funnits i de svenska depåerna och rallyskogarna sedan slutet 60-tal, början 70-tal.
Ett välkänt ansikte, gestalt och röst.**

Flitigt har han följt både sönerna, barnbarnen och vänners framfart i rallyskogen och på racerbanorna, men även som trogen mekaniker och hjälpreda till den norske Camarofantomen Ole Martin Lindum.

Jag har alltid trivts tillsammans med Urban men det var ingen självklarhet att man blev hans vän. Många såg honom som en bestämd och ibland lite burdus figur i motorsporten. Urban var rakt på sak, sade vad han tyckte och stod vid det. Även om det medförde att andra tyckte han var en idiot eller i sämsta fall blev osams med honom. Urban stod vid sitt och därmed!

För mig var han ett unikum. Att stå bredvid honom vid depådisken var som att stå med ett uppslagsverk i motorlära.

Han hörde på långt håll hur en motor var inställd, i alla fall så länge det handlade om konventionell tändning och trimmade förgasare.

-Han har tändningen fel inställd, slog Urban fast och därmed var den bilen utdömd.

Som mekaniker var han ett unikum.

Motorer behandlades som om han var hjärnkirurg och många är vi som bevittnat hans fantastiska förmåga att analysera och hitta fel eller några hästar till.

Jag gillade Urban.

Lite hasande nedför backen mot tunneln på Kinnekulle, med lite verktyg och en momentnyckel. Alltid redo att ta i så att den han hjälpte skulle kunna komma till start i nästa heat och helst med lite bättre varvtider eller resultat.

Med tiden lite långsammare men med samma intensiva analysförmåga.

Han hade alltid något att språka om, i alla fall med mig och det uppskattade jag.

Det var alltid kul och intressant att stanna upp och slänga några ord med Urban.

Historierna om hur det var förr var ofta obetalbara och att dela depåtält med Urban var alltid en intressant historielektion. Tack för det!

Men Urban var ingen som stannade kvar vid minnen, utan blickade framåt och var nyfiken på den moderna tekniken. Så småningom hade de flesta bilar i depån insprutning och elektronisk tändning och andra moderniteter.

Det bekom inte Urban, han analyserade vidare – med framgång!

Mina tankar går till familjen, även om döden ibland kommer som en befriare, så är det ändå ett dråpslag för oss som stannar kvar. För mig tog det hårt och ännu en påminnelse om att man är "sista generation" kvar.

Vila i frid, Urban och tack för att jag fick vara med på ett litet hörn av ditt liv!

Vännen John Graff